

EZÓPUSZ MESÉL

(Mese-hangjáték kis- és nagykorúaknak)

V A R G A Z O L T Á N

Személyek és hangok:

XANTHOSZ
EZÓPUSZ
OROSZLÁN
EGÉR
ELEFÁNT
I. EGÉR
II. EGÉR
VERÉB
SZARKA
VARJÚ
BÉKA
BÉKAKÓRUS

(A bevezető zene után halk neszezés, ágynyikorgás. Nyomban sejtjük, hogy álmatlanul forgolódik valaki. Sóhajok, ásítások. Azután Xanthosz hangját halljuk, pontosabban nem is a hangját, hanem a gondolatait.)

XANTHOSZ: ...háromezer-kétszázhuszonegy, háromezer-kétszázhuszonkettő, háromezer-kétszázhuszonhá... Zeuszra, ez már kibírhatalan! Nem csupán Számosz szigetének, hanem egész Hellásznak leggazdagabb embere lehetnék, ha ekkora juhnyájam lenne. Mégis hiába számolom ezt a rettenetes birkatömeget. Bármilyen elevenen képzelem is el minden

egy-
es példányukat, annyira, hogy gyapjuk minden kis
bolyhát külön-külön érzekelem, képtelen vagyok kifárasztani a tekintetemet. Pedig végképp megundorodtam már a soha el nem fogyó birkahátaktól, a piszkosfehér színüktől — attól tartok, még kedvenc pecsenyémtől, az ürücombtól is. De hogy a szememre álom jöjjön... Pedig máskor bevált... Mindegy, folytassuk, fő a kitartás. Hol is tartottam? Háromezer-kétszázhuszonnégy vagy huszonöt, nem tudom... Mindegy, legyen huszonöt. Háromezer-kétszázhuszonhat, háromezer-kétszázhuszonhét, háromezer-kétszázhuszonnyo... (*Váratlanul dühösen.*) Na tessék! Már megint egy fekete, már megint! Mi ez? Démonok játszanak velem? Feketéket csempésznek a fehér juhaim közé, pedig én tiszta fehér nyájakat tartok. És mindig éppen akkor, amikor már úgy érzem, végre elnyom az álom... Háromezer-kétszázhar... Á, badarság, egy fabatkát sem ér ez az egész. Hazudtak a papok, hazudtak az orvosok, megsüthetik a tudományukat. (*Egyszerre más hangon: a hangszín megváltozásának éreztetnie kell, hogy Xanthosz most valóban beszél. Kiáltva.*) Ezópusz! Ezópusz, nem hallod? (*Hangosabban.*) Ezópusz!! (*Újra magában.*) Alszik, mint a bunda, mint akit fejbe vertek. Hogy ezek a rabszolgák hogy képesek aludni! Törődnek is velem, hogy urukat, kenyéradó gazdájukat, aki drága pénzen vásárolta őket, kóros álmatlanság kínozza. Na de majd én... (*Hallani, amint felkel az ágyból, néhány csoszogó lépés, közben:*) Ezópusz! (*ajtónyikorgás, utána nyomban hangos, egyenletes horkolás.*) Na persze, mint akinek rendben a szénája, húzza a lóbőrt. Ezópusz. Ezópusz, ébredj! Ébredj, nem hallod? Ejnye, ebadta hétalvója, nyisd már ki a szemed!

EZÓPUSZ: (*nyöszörögve*) M... Mi az? ... Mi baj?

XANTHOSZ: Így aludni! Nem szégyelled magad?

EZÓPUSZ: Miért szégyellném? Legjobb tudásom szerint az éjszaka alvásra való. Mi a baj, uram?

XANTHOSZ: Az, hogy nem tudok aludni, Ezópusz. Ezért kell szégyellned magad.

EZÓPUSZ: Nekem? A te álmatlanságodért?

XANTHOSZ: Ezópusz, ne célozgass. Becsületes rabszolगतartó vagyok. Semmi okod a célozgatásra.

EZÓPUSZ: Azt én nem tudhatom, uram. S különben is, mért ne célozgatassak. Ha egyszer a célzatos meséimről vagyok nevezetes. Ezért is vásároltál meg. Tulajdon szemem láttára ötven drachmát fizettél értem.

XANTHOSZ: Úgy bizony. És ötven drachma nagy ár. Ezért kell most mesélned.

EZÓPUSZ: Éjnek évadján, uram?

XANTHOSZ: Mindig. Valahányszor parancsolom neked.

EZÓPUSZ: Mit meséljek, uram?

XANTHOSZ: Bánom is én, akármit. Valami altatót, Ezópusz, valami álmhozót.

EZÓPUSZ: Félek, hogy a meséim álműzők inkább.

XANTHOSZ: Mert csak úgy eldarálod őket. Alighogy elkezded, máris itt a vége, fuss el vele — és a tanulságával.

EZÓPUSZ: Sajnálom, uram. Rabszolga vagyok, és sokáig csak rabszolgáknak meséltem. Akiknek kevés az idejük, hogy meghallgassanak.

XANTHOSZ: De most nem rabszolgáknak mesélsz, hanem uradnak. Kezdd el szépen, álmosító hangon, lassan, tempósan.

EZÓPUSZ: Megpróbálhatom. Melyiket kezdjem?

XANTHOSZ: Akármelyiket. Mondom, hogy mindegy. Mondjuk, az oroszlánról és az egérről szólót. Mert azt különösen kedvelem. De ne úgy mondd, hogy csak a legfontosabbat mondod el. Hogy a futkározó egér egyszer véletlenül felzavarta az alvó oroszlánt, hogy könyörgésére az oroszlán futni hagyta, később pedig, amikor az oroszlán hálóba került, megjelent a hálás egér, szétrágta a hálót és kész. Mert ezt már kívülről tudom.

EZÓPUSZ: Ezt meséljem? Amit már úgyis tudsz? Még hozzá most, az éjszaka kellős közepén?

XANTHOSZ: Most meséld, mert *most* nem tudok aludni. Most, az éjszaka kellős közepén. Tudod te, mit jelent az, ébren heverni és hiába várni az álom érkezésére? Az éjszaka kellős közepén?

EZÓPUSZ: Tudod te mit jelent az, ha legédesebb álmából verik fel az embert az éjszaka kellős közepén? Hogy meséljen. S még hozzá olyan mesét, amit a hallgatója már rég kívülről megtanult.

XANTHOSZ: Röviden, de nem részletesen.

EZÓPUSZ: Ez csak röviden van. Részletesen nincs.

XANTHOSZ: Dehogy nincs. Ha én akarom, van. Emlékezz rá: ötven drachmát fizettem érted. Kezdd el hát. Szépen, aprólékosan, pontról pontra haladva, valahogy úgy, hogy hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas és félelmetes oroszlán, de az olyan félelmetes volt, hogy rettegett is tőle az egész vadon, egy teremtett lélek sem merészelt szembeszállni vele... Valahogy így. A kezdő lökést megadtam, most már te folytasd.

EZÓPUSZ: Tudod mit? Teszek egy ajánlatot, uram. Folytasd magad, mesélj magadnak inkább. Biztosítalak, hogy rövidesen úgy alszol, mint a tej. És magam is. A meséd nélkül is.

XANTHOSZ: Tudod mit? Egy ötvendrachmás rabszolga ne alku-dozzon.

EZÓPUSZ: Hát akkor melyik tegye ezt? A tízdrachmás talán?

XANTHOSZ: Elég! Ahhoz, hogy ellenkezhess velem, legalább száz drachmát kellene érned.

EZÓPUSZ: Attól tartok, igazad van, uram. De ha százba kerültem volna, most kétszázat mondanál.

XANTHOSZ: *(most már fenyegetően)* Na mi lesz? Halljam azt a mesét! Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas oroszlán...

EZÓPUSZ: *(kényszeredetten folytatja)* ... egy hatalmas oroszlán, egy félelmetes, torzonborz sörényű oroszlán, de az olyan félelmetes volt, hogy egy teremtett lélek se merészelt szembeszállni vele. Ez a hatalmas és félelmetes oroszlán egy szép napon igencsak teleette magát egy jól fejlett jávorantilop-borjú húsával, és ahogy az már lenni szokott, ebéd után alaposan elálmosodott. Le is feküdt hát egy nagy bababfa alá, el is aludt nyomban, s bizonyára fel sem ébred estig, ha egy mihaszna egér a nagy fa valamelyik ágáról reápottyanva fel nem ébreszti. Csak hát felébresztette bizony, úgy felébresztette, akárcsak te engem az előbb...

XANTHOSZ: Úgy ám. Csakhogy te nem vagy oroszlán. Inkább egér vagy. Oroszlán inkább én vagyok.

EZÓPUSZ: Álmatlan oroszlán. Ám ha álmából felverik, annak az egér se örül.

XANTHOSZ: Csakhogy az oroszlán nem kérdezi, örül-e.

EZÓPUSZ: Míg az egér, bezzeg örülhetett, amiért hosszas bocsánatkérések után megúszta valahogy. Mert bizony nem könnyen szabadult a torzonborz sörényű karmaiból, azt elhi-

heted nekem. Ha történetesen nincs annyira jóllakva az oroszlán...

*(Az utolsó szavak elhalkulnak, a felerősödő zene hangjaiba. A zene sajátosan kétsíkú: a lassan, ritmikusan hullámzó mély hangok, mintha az alvó oroszlán horkolását jeleznék, a másik dallam élesen fickándozó pikolófutam, ez a cikázó egér motívuma. Ezt a zenét szakítja félbe hirtelen a félelmetes oroszlánbömbölés. Ha lehet, valóságos legyen, s fokozatos hörgő átmenettel váltson át a beszélő oroszlán mély basszusára. Ugyanez a helyzet később a többi állathanggal is, első megszólalásukkor természetes hangfelvételek — belőlük bontakozik ki az állatfajhoz leginkább „il-
lő” beszédhang.)*

OROSZLÁN: *(felriad)* Mi az... Mi történt?... *(Üvöltve.)* Hallatlan pimaszság! Hogy merészelted?... Na de nem menekülsz... Máris megvagy, nyomorult!

EGÉR: *(cincogva, vékony cérnahangon jajveszékel)* Jaj nekem, kegyelmezz. Én csak egy szegény kiséger vagyok.

OROSZLÁN: Éppen ezért. Hogy merészel egy egér? *(Határtalan felháborodással.)* Egy e g é r ! Egy közönséges szürke egér!

EGÉR: Nem merészelttem, nagyuram, csak megtörtént.

OROSZLÁN: Micsoda? Még feleselni mersz? Tagadod, hogy merészeltél, amikor most is merészelsz? Egy egér ne merészeljen!

EGÉR: De ha egyszer véletlenül történt, nagyuram. Végigmásztam az egyik ágon, és...

OROSZLÁN: Egy ágon, amely fölém nyúlt. Ez talán nem merészelés?

EGÉR: De igen. Csakhogy én nem láttalak. Nem vettem észre, hogy alattam fekszel.

OROSZLÁN: Engem? Engem nem észrevenni? Hát ez micsoda, ha nem merészelés?

EGÉR: De ha egyszer minden figyelmemet arra fordítottam, hogy az ágon fenntartsam magam. És mégis hiába. Balszerencsémre éppen terád pottyantam.

OROSZLÁN: Pottyantál? Hallatlan! Te énrám pottyani mersz? Hiszen ez majdnem olyan, mintha pottyantottál volna rám. Ez már maga a csúcspontja a merészelésnek. Csak-

hogy te még ezt is megtoldod. Azzal, hogy tagadni merészeled a merészelést. Vagy nem merészeled?

EGÉR: Dehogy merészelem. Én már semmit sem merészelek nagyuram. Kérlek, egyél meg gyorsan. Tudom, hogy nem menekülök.

OROSZLÁN: Hát . . . én már nem is talállok szavakat. Tudod, hogy utolsó percedet éled, és mégis merészeled. Kegyetlenséggel merészeled vádolni. Engem, az őserdő hatalmas, de nagylelkű urát. Fel merészeled tételezni rólam, hogy elpusztítok egy ártatlan kiségeret, aki csak véletlenül merészelt rámpotytyanni és legédesebb emésztő álmomból felébreszteni.

EGÉR: Hogyan? Hát megkegyelmezel nekem?

OROSZLÁN: Ne merészelj kételkedni a szavamban, mert megbánni már nem lesz alkalmad.

EGÉR: Dehogy kételkedem. Hogyan is merészelném? Hálásan köszönöm kegyességedet. Remélem, egyszer még meghálálhatom.

OROSZLÁN: *(először hangosan felnevet, aztán fenyegetően)* Te? Mi jogon merészeled feltételezni rólam, hogy valaha is a háladra szorulhatok? *(Rámordul.)* Na, tűnj el gyorsan, mielőtt még meggondolom magam.

(A pikoló gyorsan halkuló futama jelzi, hogy az egér eliramodott.)

OROSZLÁN: *(magában megvetően)* Nyomorult kis féreg. Köszönd meg a jó sorsodnak, amiért nem volt kedvem a szám ízét elrontani veled . . . *(Ásítás hangja.)* Na, próbáljunk még aludni egye kicsit, különben ez a kis mitugrász még azt merészeli hinni, képes az álmom elűzésére . . .

(Először az oroszlán alvását jelző zene, ezúttal az egér futkározása nélkül. Aztán „elválasztó” közzene.)

XANTHOSZ: És aztán? . . . Folytasd. Mért hagyta abba?

EZÓPUSZ: Azt hittem, máris elálmosodtál.

XANTHOSZ: De hiszen nincs vége még. Dehogy álmosodtam el.

EZÓPUSZ: Én viszont majdnem újra elaltattam magam. Azaz föl sem ébredtem igazán. Majd a szemem ragad le.

XANTHOSZ: Hát aztán? Nem a te szemed a fontos, hanem az enyém.

EZÓPUSZ: Kinek-kinek a magáé, uram.

XANTHOSZ: Túl sokat merészelsz, Ezópusz. Akárcsak a meséd-beli egér.

EZÓPUSZ: (ásít) De hát mit akarsz, oroszlánom? Ha egyszer ismered a mese befejezését.

XANTHOSZ: Ismertem a kezdetét is, kiségerem. Mégis, dicséreted-re mondva, részleteid pompásak, lebilincselnek.

EZÓPUSZ: Engem is. Ide az ágyad szélére. Félek, ha így folytatom, sose alszol el.

XANTHOSZ: Lehet, hogy már álmos sem vagyok. Ne az álmom-mal törődj.

EZÓPUSZ: Hát ami azt illeti, eddig se a tiéddelel törődtem, hanem a magaméval, uram.

XANTHOSZ: Hát akkor... Bánom is én, mesélj unalmasabban.

EZÓPUSZ: Könnyű azt mondani, uram. Csak hát hiába. Ha egyszer vannak olyanok, akik álommal küszködve is sokkal szórakoztatóbbak, mint mások a legéberebb állapotukban.

XANTHOSZ: Egy ötvendrachmás rabszolgától ennyi igazán el is várható. Legyél hát szórakoztató, és mesélj tovább.

EZÓPUSZ: Rendben van, szívesen, ha nem is örömet... Telt-múlt az idő, az oroszlán rég el is feledte már az egeret, ám egyszer egy szép napon, amikor egy kövér gnú-tehén nyomába eredt...

(A lopakodást idéző zene után, váratlanul éktelen oroszlánordítás.)

OROSZLÁN: *(ordítása jajveszékelésbe megy át)* Jaaaaj! Jaaa-a-a-aaaj!!... Jaj, mibe estem? Törbe, csapdába, verembe, hálóba! Hálóba, igen, hálóba. Behálóztak, óriási pókok szőttek hálót nekem. Azaz, mégis inkább az emberek... Mindjárt itt is lesznek. Elvisznek, ketrecbe zárnak. Cirkuszban, állatkertben mutogatnak majd. Engem, az oroszlánt, akit még ők is az állatok királyának neveznek. Körülállnak majd, és bámulnak rám. Vigyorogva, mint rokonaik, a majmok, fenn a fa tetején. Ingerelni fognak, nyelvet öltenek rám — és én szét se téphetem őket. Hacsak nem a hálót tépem szét... Siessünk, próbáljuk meg gyorsan, mi-

EGÉR: Csitt, türelem. Máris rágom a hálót.

OROSZLÁN: Mit csinálsz?

EGÉR: Rágom. Aprók a fogaim, de élesek.

OROSZLÁN: Aha, értem, rágod. Na lám, ez az, csakugyan... Különben sose fáradj, magam is éppen ehhez akartam kezdeni. És hát az én fogaim, az én hatalmas és rettenetes fogaim...

EGÉR: Nem olyan élesek, mint az enyémekek, de azért megpróbálhatod. Úgy hamarabb megleszünk. Egyenként harapd ketté a háló szálait, ne összevissza tépd. És vigyázz, mindig ugyanarra a pontra harapj. Úgy, na látod, nagyuram, egy már meg is van.

OROSZLÁN: De meg ám, kiskomám. Aranyos, pici szürkém. Íme, még egy, hamarosan megleszünk. Még egy kicsit és tátong már a lyuk, tátong a szabadság, még egy kicsit és...

(Szava elhalkul, közzene.)

XANTHOSZ: Hogy mondd, Ezópusz? Ezek szerint a hálót nem is annyira az egér, hanem maga az oroszlán rágta el?

EZÓPUSZ: Ezek szerint, igen.

XANTHOSZ: De hiszen eddig nem így volt. Mindig úgy mesélted, hogy a hálót az egér rágta el.

EZÓPUSZ: Eddig igen, de most másképp lesz.

XANTHOSZ: De hát miért? És nekem úgy tetszik, ahogy eddig mesélted.

EZÓPUSZ: Nekem is, de akkor már is vége van. Ám ha elálmosodtál volna, a szokásos módon is befejezhetem.

XANTHOSZ: Végleg elűzted az álmodat, meséld csak tovább. Csak hát mi lesz a tanulságoddal?

EZÓPUSZ: Egyelőre nem tudom. De valahová majd csak kilyukadunk. Mert ha nincs ellenedre, történetünk elég soká eltart még. Folytassam tehát?

XANTHOSZ: Persze hogy folytasd. Bár sose gondoltam volna, hogy ezt a történetet folytatni is lehet.

EZÓPUSZ: Minden történet folytatható, nem gondolod?

XANTHOSZ: Csakhogy én elképzelni sem tudom, mi történhetett még ezután.

EZÓPUSZ: Pedig nem nehéz. Kitalálhatnád.

XANTHOSZ: Kitalálni? Én?

EZÓPUSZ: Igen, uram, te. Próbáld meg kitalálni, mit érzett az oroszlán. Azután, hogy a hálóból egy egér segítségével szabadult.

XANTHOSZ: Hálát a megmentője iránt. Ez csak természetes.

EZÓPUSZ: Tévedhetsz is, uram. Hálára számítani hálátlan dolog.

XANTHOSZ: Lehet, hogy igazad van. Az emberek általában hálátlanok. Emlékszem, volt egyszer egy rabszolgám. Krétai volt, de Leonidásznak hívták a gazembert, mint a hős spártai királyt. Olajütőben dolgozott, tíz évig jól tartottam, mivel az ilyen munka csakis bőséges táplálék mellett végezhető. És ez a Leonidász egy napon mégis megszökött. Még hozzá olajbogyóérés idején. Szerencsére messzire nem jutott. Mondhatom én hálás voltam neki.

EZÓPUSZ: Mert kénytelen voltál. Ám ha valaki nem kénytelen... Krétai Leonidászod helyett gondolj Püthiászra talán. Aki a városi tanácsban ígért helyet neked, ha segítségével archonná választatja magát.

XANTHOSZ: Csakugyan, ne is említsd azt a gazembert. Pénzzel, fáradsággal támogattam, nem is értem, miért nem váltotta be ígéretét. Mintha restellné a barátságomat. Pedig gazdag és tekintélyes polgára vagyok városunknak, éppen csak...

EZÓPUSZ: Gazdag is vagy, tekintélyes is, éppen csak... Hanem tudod mit? Inkább folytatom a mesét.

XANTHOSZ: Folytasd. Végére is azt az ötven drachmát a mesédért fizettem, s nem azért, hogy találós kérdéseket adjál föl nekem.

EZÓPUSZ: Igazad van, uram. Hallgasd hát tovább a mesét.

(Közzene, majd újra a rágás hangjait halljuk.)

EGÉR: ... Úgy, úgy, még egy kicsit, csak egy kicsit még...

OROSZLÁN: Még egy kicsit... De már a kicsi is megvan! Kész, újra szabad vagyok. *(Boldogan felnevet.)* Szabad vagyok, hahaha! Naná, majd nem! Még, hogy én ne jártam volna túl az eszükön. Engem akartak behálózni, nekem akartak csapdát állítani? Nekem, a sivatag királyának, a szavannák urának, a dzsungel fejedelmének! Na nem, ehhez bizony jobban fel kellett volna kötniük a — hálójukat... *(Mintegy mellékesen, kényszeredetten.)* Különbön köszönöm. Kedves volt tőled, hogy a segítségemre jöttél.

- EGÉR: Ugyan már. Szót se érdemel. Fogaid iszonyatosak, nagyuram, ilyen háló fél fogadra se elég.
- OROSZLÁN: Mi az, hogy fél fogamra? Ilyen háló nekem annyi, mint egy — egér. Ami viszont az ötletedet illeti...
- EGÉR: Előbb-utóbb te is gondoltál volna rá.
- OROSZLÁN: Hogy mondtad? Előbb-utóbb? (*Tompa, puffanásszerű hangot hallunk.*)
- EGÉR: (*rémülten*) Jaj, nagyuram, könyörgöm, engedj el. Istenem, nagyuram, mivel haragítottalak meg már megint, hogy újra meg akarsz enni?
- OROSZLÁN: Én téged? Miután segítettél? Ha nem is rajtam de nekem. Mit képzelsz rólam?
- EGÉR: Dehogy is képzelek én rólad bármit is, nagyuram. Ám ha nem akarsz bántani, kérlek, vedd le rólam a mancso-d.
- OROSZLÁN: Arra is sor kerül majd. Hanem előbb tisztázzunk valamit. (*Nyersen.*) Felelj hát! Mi az, hogy előbb-utóbb?! Gyorsan, ki vele! Addig nem eresztenek el!
- EGÉR: Hát... Természetesen inkább előbb, mint utóbb.
- OROSZLÁN: „Természetesen”, de nem „inkább”. Csakis *előbb!* Fel ne merészeld tételezni rólam, hogy...
- EGÉR: Jaj, dehogyis, nagyuram. Egyszerre és mindenkorra megtanultam már, hogy számomra minden merészelés túl nagy merészség.
- OROSZLÁN: Sőt esztelenség is! Esztelenség eszebbnek hinni magadat, mint amilyen erődhöz és méreteidhez képest lehetsz. Csak annyira légy eszes, hogy megérts. Érted mire gondolok?
- EGÉR: Tökéletesen, nagyuram: a hálót magad rágtad el.
- OROSZLÁN: Minden tanács és segítség nélkül. Értetted?
- EGÉR: Értettem. Minden egyéb állítás a rágásról rágalom csupán.
- OROSZLÁN: Úgy van! Rágalmazó, aki rágást emleget! Nem is volt rágás! Értetted?
- EGÉR: Senki nem rágott semmit, értettem!
- OROSZLÁN: Csak én rágom a szádba minden szavamat. Még én se rágtam! Értetted?
- EGÉR: Te se rágtál! Értettem!
- OROSZLÁN: Te se rágtál! Értetted?
- EGÉR: Én se rágtam! Értettem! Én se rágtam, te se rágtál, ő se rágott — hálót.
- OROSZLÁN: Háló se volt, értetted?

EGÉR: Értettem. — Vagy ha volt is, nem voltál benne.

OROSZLÁN: Itt se voltál! Értetted?

EGÉR: Értettem! — Itt se volnék már, nagyuram, ha végre eleresz-
tenél. Nagyon súlyos a mancsod, véletlenül is összerop-
panthatod a bordáimat.

OROSZLÁN: Csak egy pillanat még. Rögtön megleszünk...

EGÉR: *(hirtelen fájdalmasan felsikít; siránkozva, jajveszékelve)* Jaj,
jaj, jaj, nagyuram! Mit tettél velem?...

OROSZLÁN: *(csillapítva)* Na, na... ugyan már... Csak a farka-
dat haraptam le, te csacsi. Azt is a te érdekedben, hogy
később megismerjelek. Elvégre — köztünk szólva — mégis
megpróbáltál segíteni nekem. Szép kis hála lenne, ha vélet-
lenül fel találnálak falni... Na de máris elmehetsz...
*(Mély hangon, elnéző fölényvel nevet. Közben a pikoló
fájdalmasan sivalkodó hangja gyorsan halkulva vesz el.
Csillapuló nevetése után, tűnődve.)* Szegény kis féreg, nyom-
morult kicsi féreg, hogy siratja azt a gilisztafarkát... Hát
igen, kissé mégis furcsa elgondolni, mit szólnék, ha az én
farkamat harapná le valami óriási szörnyeteg, amely any-
nyiszor nagyobb nálam, ahányszor én az egéرنél. Jönne, és
leharapná. Nem is hálából, csak úgy. A farkamat. A szép,
bojtos végű farkamat... *(Idegesen nevet.)* Hm... Mulat-
ságos elgondolni, hogyan is festenek farok nélkül. Minden-
ki röhögne rajtam. Főleg a társaim, a sörényesek, a bojtos
farkúak... És egyáltalán, tudom-e én, mit tesz az, kicsi-
nek lenni? Mindenkinél gyengébbnek, védtelenebbnek. *(Egy-
re növekvő iszonyodással.)* Bújni, mindig csak bújni. Fű
közé, lyukakba, levelek alá. Lapulni, bokrok tövében. Rej-
tekhelytől rejtekhelyig surranni, kalapáló szívvel, tágra
nyílt szemmel. Félelemben enni, inni, aludni. Félve vé-
gezni szükségletünket. Félve szeretni, soha teli torokkal
nem kiüvölteni boldogságunkat. El se cincogni... Hiszen
ránk vadászik mindenki. A macska, a hiúz, és a leopárd.
A tigris és az oroszlán. A nyest, a petymeg és a görény. A
róka és a sakál. Ránk csap le a héja, az ölyv és a bagoly.
És a nesztelenül sikló kígyó is, a búvölő szemű. Ránk va-
dászik mindenki, egyedül mi nem vadászunk senkire. Meg
se marhatunk senkit, legfeljebb egymást marhatjuk... *(Kis
csend.)* Á, hagyjuk, végül is oroszlán vagyok. S oroszlán
létemre kötelességem-e az egérlétről bármit is tudni? Nem

is tudhatok semmit. Vagy ha igen, amit tudok, oroszlánként tudom. Amit tudok csakis oroszlánként lehet hasznomra. Elvégre az egérlétnek ez a mindent átszövő félelme, ez jelenti most a biztonságomat. Ezért tudom, hogy hallgatni fog. Hallgatni a félelem hálójáról, amely egyszer, egyetlenegyszer, engem is csapdába ejtett. Ennyi félelem közt, hogyan is árulhatná el, hogy szorultságomban éppen ő, a kisegér sietett segítségemre. Félelem nélkül, nem törődve a leselkedőkkel, csakhogy megmentesen. Sőt, talán valóban ő is mentett meg. Hiszen honnan tudhatom, hogy a háló elrágásának ötlete nekem is eszembe jut? (*Bosszús nevetéssel.*) Ugyan már, persze, hogy eszembe jut... Csakhogy az egér, igen az egér. Ha megmenteni mert, hátha beszélni is mer. Hátha nem is annyira egér, amennyire egérnek látszik. Nem volt-e hiba életben hagyni?... Mert ha hiba volt, ha hiba volt, ha hiba volt...

(*Az utolsó három szó halkulva-visszhangozva ismétlődik, majd a felerősödő közzenébe vesz.*)

OROSZLÁN: (*mintegy önmagát meggyőzve, megvetően fölnevet*)
Egy egér! Ugyan már! Egy nyomorúságos kis egér...

(*Újra rövid közzene.*)

OROSZLÁN: (*Megújuló aggodalommal.*) Igen, igen, egy egér. Egy nyomorúságos kis egér...

(*Ismét rövid közzene.*)

OROSZLÁN: Mert éppen ez az. Hogy egy egér, egy nyomorúságos kis egér. Mivel egy oroszlán megmentése egy egér számára sokkal nagyobb esemény, semhogy képes legyen róla hallgatni. Hallgatni? Egy egér?... Uramisten, micsoda hiba, micsoda melléfogás! Furtni hagyni egy egeret! Hogy egy szép napon arra ébredjek: a környék minden egere rólam cincog már...

I. EGÉR: Cin, cin, cin, hallottad-e?

II. EGÉR: Cin, cin, cin, mit kellett volna hallanom?

I. EGÉR: Cin, cin, cin? Te ne hallottál volna Egérkéről? Ne tudnád, hogy farkod nélkül maradt? Könyörtelenül farkatla-

nította az oroszlán. Helyesebben inkább hálából, mivel a mi Egerkénk hatalmas pártfogóra talált...

OROSZLÁN: És az erdő minden verebe rólam csiripel...

VERÉB: Csipcsirip, ki hiszi, az egér oly pici; de a hírt szél viszi, száz fülnek hirdeti; hogy a kis fityfiritty, nagy hálót szétszakít; nagy hálót szétszakít, oroszlánt szabadít; gyors a szél, szétviszi, ki hiszi, elhiszi; hiszi vagy nem hiszi, messzire elviszi; hogy aki szabadít, kis farkincát veszít; hiszi bár a piszi, messzire elviszi... Csipcsirip, ki hiszi, az egér oly pici...

SZARKA: Csrrr... Csodálkozol-e, varjú komám? Vagy talán nem csorgott még füledbe csörgedező csermelyként a csodahír? Hogy a csacska óriásmacska csapdába csöppent, s csupa rémületében...

VARJÚ: Bármilyen nagy kár, káromgom is már: Kár, nagy kár, ha bárki oly számár, hogy hálót rágni elfelejt, ha rágnivaló károsan behálóz, ám bármilyen káros látvány táruljon is elénk e kárban, nagyobb kár, ha károkozót oly rágcsáló rág szabaddá, ki rágásának, farkában, máris kárát láthatja.

OROSZLÁN: Békák brekegik majd:

BÉKA: Esztelenként elengedett szemtelen egeréért kesereg e rengeteg kergette, verembe esett hercege, egerének fecsegését rettegve keresését se restellné, de fellelésére reménye nem lehet.

OROSZLÁN: Sőt: kuruttyolják is.

BÉKAKÓRUS: *(mélabúsan visszhangozva)* Lyukban, odúban kuncog a huncut, sután kullogva búsong urunk, dül-fül a dús söreányú dúvad, bután futni hagyott kigúnyolója után kukucskálna már, kutatná útjait unos-untalan, fújtatva futna utána úttalan utakon — de hasztalan.

OROSZLÁN: Nem, ezt már nem! A cincogást, csiripelést, csörgést, káromást még csak kibírnám valahogy. Még a brekegést is talán. De hogy rólam kuruttyoljanak is... *(Szava elhalakul.)*

EZÓPUSZ: *(mesélő szava az oroszláné helyébe lép)* Fülelt, egyre fülelt hát az oroszlán, valahányszor azonban sikerült megértenie valamit az erdőlakók fecsegéséből, mindig kiderült, hogy nem róla tereferélnek. De azért az egérre továbbra is haragudott. Hogy is ne haragudott volna, ha egyszer miatta kényszerült olyanféle szemétnépség fecsegésére is oda-

figyelni, akikre azelőtt ügyet sem vetett. Képzeletében az egér bűnlajstroma ilyenformán egyre tovább növekedett, úgyhogy az oroszlán mind többször gondolt rá, micsoda élvezettel roppantaná össze iszonyatos fogai között. El is határozta hát, hogy a föld alól is, de előkeríti. Napestig motozott, szimatolt, rengeteg egérlyukat kiásott, de bizony a farkatlan kiséger helyett csupa hosszú farkú egeret talált. Rengeteget megfogott közülük, meg is ette őket, szinte csak egérhúson élt, nagy ritkán kapott csak el egy antilopot vagy varacskos disznót. Ám miközben evett belőlük, egyre csak az járt a fejében, hátha a csonka farkú kiséger éppen a közelben lapul és a markába nevet. Emésztő gondjaitól és az egyoldalú táplálkozástól alaposan lesoványodott, szőre csapzottá vált és hullani kezdett. Észrevették ezt az erdő állatai is. Madár- és békakörökben egyébről se folyt a szó, mint az egérvadász oroszlánról, aki — szó, ami szó — alighanem meghibbant egy kicsit... (*Elhalkulás.*)

VERÉB: Csipcsirip, friss a hír: királyunk kis likaknál cincogó piciket firtat, s irtaná írmagjukat is, ha bírna elcsípni ily irtó sok picinyt. De íme: szívós irtásától csupán csipás lett s csimbókos, ingatag... Csipcsirip, friss a hír, királyunk... (*Elhalkulás.*)

SZARKA: Csacska óriásmacskánk napestig csupán csámborog csak, csalitban cselleng, s csalna csalétekkal is csámcsogójához csöppnyi csavargót... (*Elhalkul.*)

VARJÚ: Kár, nagy kár, parányi rágcsálót rágni kár királynak, károsan királytalanít bárgyún rágódni érte. Vagy tán ármány ártásától ráng s tántorog királyi károsultunk? (*Elhalkul.*)

BÉKA: Termetes termete ellenére egerésszé vedlett e rengeteg nemes, de kerge hercege, este-reggel egeret kerget, temérdek egerpecsenyét nyelve, éhe bezzeg el mégse megy, de széklete megreked, ereje cseppenként vesz el. Térj eszedre, hercegem, vesztedbe ne eredj... (*Elhalkul.*)

BÉKAKÓRUS: Rút kis bújoncok után loholó urunk lyukban kotozásra rá nem unván bódultan bolyong, tartása kushadt, roskatag. Hajdan dús sörénye kopott, bundája hullik, rommá rogyottan kullog hullása útján. Pusztulását kongató kórusunk zsongó, bús zsolttárra hangol... (*Elhalkulás.*)

EZÓPUSZ: Szóba hozni azonban csak az elefánt merte ezt. Az

egyetlen növényevő állat, akit az oroszlán kitüntetett barátságával.

ELEFÁNT: (*egy jóságos öreg bölcs hangján*) Mi van veled, barátom? Mintha rossz bőrben lennél. Talán bizony az a rengeteg egérhús feküdte meg a gyomrodat? És miért ez a szörnyűséges egérintás, amit mostanában rendezel? Miért éppen rájuk szabadítod gyűlöletedet?

OROSZLÁN: (*rekedten*) Öszintén szólva, magam sem tudom. Egyszerűen utálok a fajtájukat. Valahányszor egyet megpillantok közülük, képtelen vagyok életben hagyni.

ELEFÁNT: Ejnye, barátom, ez talán mégis furcsa egy kicsit. Hiszen oly aprók, hogy már csak ezért sem méltók a gyűlöletedre.

OROSZLÁN: De hát nem érted? Csakugyan ne értenéd, hogy éppen a kicsiségük a felháborító? Számomra valósággal kihívás, hogy ilyen parányi méretek mellett egyáltalán élni akarnak. — Különben mit akarsz? Te sem bírod őket. Idegesen topogsz, ha valamelyikük a szemed elé kerül.

ELEFÁNT: Szó se róla, kedves barátom, súlyos tévedésben vagy. Topogni legfeljebb azért topogok, mert attól félek, el találom taposni őket. De hiszen tudod rólam, mennyire nem szeretek életet kioltani.

OROSZLÁN: (*dühösen felfortyan*) Életet kioltani! Életet kioltani! Szeretem a habot! Ki nem állhatom, ha valaki a humanizmusával kérkedik! Fogadni mernék, ha véletlenül rátaposol egyre, titokban magad is élvezed, amint szétlapul a talpad alatt. Csak éppen magadnak se mered beismerni, mert hitvány képmutató vagy. Vagy ha nem, hát bolond, tökéletesen bolond. Hibbant behemótja: ekkora természettel növényevő életet élni! (*Egyre vadabbul, hajszolva magát.*) Mit akarsz? Azt ölhetnéd meg, akit akarsz, azt falhatnád föl, akit csak akarsz, még engem is fölزابálnál. Terrorizálhatnád az egész vadont, tied lehetne minden hatalom — de te csak szenteskedsz nekem. Így akarsz tiszteletet kelteni magad iránt. Na de megnyugtathatlak: senki se tisztel, mindenütt csak röhögnek rajtad. Még az egerek is. Legjobban olyankor, ha nagy körülményesen átlépsz fölöttük. Lennének csak ők akkorák, mint te... Na de minek is állok szóba ilyen agyalágyulttal? Volt szerencsém! — és a jövőben kerülj el, ha nem akarod, hogy szétmargoljam az ormányodat... (*Kis szünet után, most már*

magában füstölögve.) Na még ilyet, nézzenek oda. Hogy ő kíméli őket. Bezzeg én, én igenis irtom őket, kíméletlenül. És azt a kis pimaszt, azt a farkatlant, bárhonnan is előkerítem. Most már nemcsak a nyugalmam, hanem a gyógyulásom érdekében is. Mert idegbeteggé tett a nyomorult. Hiszen már azt sem tudom, én üldözöm-e őt vagy ő üldöz engem. Néha üldöz is. Álmomban nemrég óriási farkatlan egér kergetett. Akkora, mint egy elefánt. Vagy én voltam kicsi, egészen parányi, alig voltam képes egy lyukba bújni előle. Lyukba, én, az oroszlán... Ha ugyan egyáltalán oroszlán vagyok még, s nem önmagam árnyéka csupán? Mert a múltkor megnéztem magam a patak tükreben: bárki megszámolhatja, a bordáimat, lapockám sarka majd a bőrömet szúrja át, a sörényem meg... (*hangja sírásba csuklik*) a sörényem meg mint egy molyrágta plüss-takaró... De ha elkapom, ha egyszer elkapom — istenem, csak azt a napot érzem meg, csak azt a napot... (*Elhaladás.*)

(*Rövid közzene.*)

EZÓPUSZ: Szédelegve járt már, s a békakórus is gyászkoncertre készen várta a temetés napját, amikor életének megmentője és tönkretévője, az egér, végre előtte termett. Egyszerűen csak ott állt előtte, az oroszlán szólni se tudott a meglepetéstől.

EGÉR: Na végre. Csakhogy megtaláltalak.

OROSZLÁN: (*levegő után kapkod*) Te... Te engem?... (*Rettentes felháborodással elordítja magát.*) Teeeeee!!!... (*Mint aki késleltetni akarja a pillanatot, uralkodik magán.*) És ha szabad kérdezni, miben lehetek szolgálatodra?

EGÉR: (*elszántan*) Bűnhődni akarok. Bűnhődni jöttem.

OROSZLÁN: Úgy? Tehát fecsegtél? Megszegted az ígéretedet?

EGÉR: Tévedsz, nagyuram. Hallgattam, mint a sír. De hát hogyan is mertem volna beszélni? Ha nem te, a társaim pusztítanak el.

OROSZLÁN: Nocsak? A társaid? Nem kegyeskednél elárulni, hogy vajon miért?

EGÉR: Utoljára beszéltünk egymással, nagyuram, ne tégy úgy, mintha nem tudnád, hogy amiért megmentettelek. Itt va-

gyok hát, egyél meg . . . (*Rimánkodó hangon.*) Csak a társaimat ne bántsad többé.

OROSZLÁN: Nagyon sajnálom. Álltad a szavadat, ígéretem kötelez. Nem ehetlek meg.

EGÉR: (*sírva fakad*) De én nem akarom látni, ahogy a többieket pusztítod. Könyörögve kérlek, pusztíts el, mielőbb, most mindjárt, ebben a percben . . .

OROSZLÁN: Hiába rimánkods, azért sem teszem. És a társaidat megkímélni se vagyok hajlandó. És ha elpusztítalak is, akkor teszem, amikor nekem tetszik. Te leszel a fajtádból az utolsó. Továbbra is látnod kell a többiek pusztulását.

EGÉR: De hát miért, nagyuram? Miért gyűlölsz annyira, hogy még elpusztítani sem akarsz?

OROSZLÁN: Csak úgy. Egyszerűen gyűlöllek. (*Fokozódó szenvedéllyel.*) Mert létezel. Mert a parányiságod ellenére a szemem elé mertél kerülni, és befolyásolni merted az életem alakulását. Mert bolondot csináltál belőlem. Figyelmen kívül hagyta, hogy nálad és mindenki másnál hatalmasabb vagyok. Üldözésre kényszerítettél. Azt a látszatot keltetted, hogy neked van rajtam hatalmad. Csakhogy nincs! Azért nem pusztítalak el, mert *akarod*, hogy elpusztítsalak! Nem engedem, hogy rám kényszerítsd az akaratodat!

EGÉR: És ha akaratod ellenére mégis rád kényszerítem?

OROSZLÁN: Te énrám? . . . Szeretném tudni hogyan? (*Erőltetetten nevet.*) Erre aztán csakugyan kíváncsi vagyok.

EGÉR: Mindjárt megtudod, nagyuram . . . Azazhogy . . . (*Egyszerre elbizonytalanodik.*) Tudod, nagyuram, az élet mégiscsak élet, és a halál mégiscsak halál. Mindkettő nagyon komoly dolog, nem jó játszani velük . . . Vagyis hát, szégyen és gyalázat, nagyuram, de meggondoltam magam. Egérnyi bátorságom, bevallom, inamba szállt. Amennyiben tehát amúgy sem áll legkegyelmesebb szándékodban a felfalásom, engedj inkább elmenni.

OROSZLÁN: (*diadalmasan felnevet*) Na lám! Hát persze, íme a rettenthetetlen egérvitéz. Hiába, az egér mégiscsak egér, s az is a dolga, hogy egér maradjon.

EGÉR: Ezek szerint elmehetek hát?

OROSZLÁN: Hohohó! Vigyázz, nehogy menekülni próbálj nekem! Túl közel merészkedtél hozzám, egyetlen lépés, és a mancsom máris lecsap rád.

- EGÉR: Hihíhi, látod, nagyuram, ez az. Dehogyan akarsz te engem elszalasztani. Túlságosan is rég keresel, túlságosan is megfeküdtem már a gyomrodat. Éppen ezért mégiscsak kényszeríteni foglak.
- OROSZLÁN: (*megütközve*) Ez talán mégis inkább tőlem függ, nem gondolod?
- EGÉR: Nem olyan biztos ez, nagyuram. Hogy valójában kitől függ, az attól függ, honnan nézzük a dolgokat. És attól függ, mire akarlak kényszeríteni.
- OROSZLÁN: Hogyhogy mire? Hát arra, hogy... Azaz hát valóban... Mire is akarsz te engem kényszeríteni?
- EGÉR: Ez az, amit te nem tudsz, nagyuram. És soha biztosan nem is tudhatsz meg.
- OROSZLÁN: Badarságokat beszélsz. Attól félek, vagy az észbontó félelmed vagy az eszeveszett merészséged vette el az eszedet.
- EGÉR: Vagy az egyik vagy a másik hozta meg inkább. De vajon melyik a kettő közül, nagyuram? Éppen ezért, hiába hártározod el, hogy az ellenkezőjét teszed annak, amit akarok, hogy tegyél, ha nem tudod, mit is akarok: meghalni-e vagy mégis — megfutni inkább.
- OROSZLÁN: (*zavartan*) Hm... (*Hirtelen mintha rájött volna, diadalmasan.*) Ohohó! Tévedsz, barátocskám! Tévedsz, ha azt hiszed, hogy még mindig kifoghatsz rajtam. Éppen eleget vezettél az orromnál fogva. Mégiscsak elszántad magad a halálra, különben nem merészkedtél volna elé. Ide, ennyire közel, közvetlenül az orom elé.
- EGÉR: És ha a halniakarásom látszatával akartam csak biztosítani, hogy mégis megkímélj? Hiába, nagyuram, ezt te sohase leszel képes kideríteni. Ezért jobb, ha mégis megölsz, nagyuram. Akkor többé semmire se kényszeríthetlek. De amíg élek... Hiszen most, ezekben a percekben is kényszeríthetlek. Arra, hogy itt állj előttem, zavartan bámulva töprengj, mit is tegyél velem. És ha életben hagysz, ki tudja, még mire kényszeríthetlek. Mert ha megfordulsz és itt hagysz, megtehetem, hogy utánad futok. Szakadatlanul a nyomodban maradok, minduntalan a szemed elé kerülök, úgy játszom veled, mint macska vagy éppen oroszlán az egérrel. Éppen ezért ne szalaszd el a lehetőségedet: hagyd, hogy utoljára kényszerítselek.

OROSZLÁN: És ha csak azt akarom, hogy a megölésre ne kényyszeríthess? Vagy ha rájöttem, hogy amit most mondtál, ezekben a pillanatokban találtad csak ki? Mert hát honnan tudhattad, nem ugrom-e rád azonnal, amint megpillantalak? Erre felelj, ha tudsz. (*Kis csend után.*) Na mi az, miért hallgatsz? Vagy talán mégse lennék olyan tökfej, mint ahogy hitted?

EGÉR: (*egy pillanattig megsemmisülten*) Ezek szerint továbbra is látnom kell... szakadatlanul hallanom kell a társaim halláskölyvét... És ha mégis kényszeríteni foglak? Ha most ebben a pillanatban...

OROSZLÁN: (*fájdalmasan felordítva*) Aúúúú!!! Nekem mertél ugrani, az orromba mertél harapni, te nyomorult? Na de most...! De hiszen ez máris kész... Pedig éppen csak lesöpörtem magamról... (*Kis szünet után.*) És mégis... mégis neki lett igaza... (*Újabb kis csend.*) De hiszen ezt akartam, nem? Ezért tettem tűvé az egész vadont, ezért túrtam föl ezernyi egérlyukat, ezért tettem tönkre az egészségemet — annyira, hogy most már megenni se tudom. Elment tőle az étvágyam. Soha többé nem eszem egérpescenyét... (*Elhalkulás.*)

EZÓPUSZ: (*hangja felerősödik*)... soha többé nem eszem egérpescenyét — mondta az oroszlán, elfordult az egér hullájától, és továbbkullgott.

XANTHOSZ: És aztán? Mi történt még?

EZÓPUSZ: Semmi. Eddig van a mese.

XANTHOSZ: De hát az oroszlán? Csakugyan nem fogott többé egeret?

EZÓPUSZ: Nem mondtam, hogy nem fogott. Még csak azt sem, hogy nem evett. Annyit mondtam csak, hogy azt gondolta, nem eszik többé. De ettől még foghatott is, ehetett is. Újra megjöhetett az étvágya rájuk, és meggondolhatta magát. Végül is egy oroszlánnál az ilyet soha nem lehet tudni. — Különben neked hogy tetszene, uram? Úgy, hogy nem fogott többé?

XANTHOSZ: Úgy, feltétlenül úgy. Így lenne a mesédnek értelme igazán. Azáltal, hogy a farkatlan egér áldozatával megmentette népét a végpusztulástól.

EZÓPUSZ: Szapora az egerek népe, uram. Sok macskát és oroszlánt kibír.

- XANTHOSZ: A valóságban. De hát ez mese, Ezópusz. És hát mindenképpen így lenne szép.
- EZÓPUSZ: Igazad van, uram. Csakhogy az oroszlán beteg volt, végét járta már.
- XANTHOSZ: Meggyógyulhatott. Miután mégicsak megfogta az egeret.
- EZÓPUSZ: Nem hinném, hogy a bosszú gyógyít, uram. Legkevesbé az olyan, amire nincs is semmi okunk. Nem, nem valószínű, hogy meggyógyult volna. Valószínűbb, hogy nem is sokkal élte túl az egeret. Alighanem már néhány nap múlva ott-találták kinyúlva egy nagy szikomorfa alatt. Így is fejezem be a mesét, ha nincs kifogásod ellene uram.
- XANTHOSZ: Nekem? Miért lenne? Végül is a te meséd. Felőlem igazán azt tehetsz vele, amit akarsz.
- EZÓPUSZ: Hálásan köszönöm. Igazán szép tőled, hogy legalább a meséimet meghagyod nekem, uram.
- XANTHOSZ: A meséidet igen. De a tanulságot nem. Azt még el kell mondanod.
- EZÓPUSZ: Ilyen hosszú mese után, uram? S megint csak azért az ötven drachmáért, amit nem nekem, hanem értem fizettél. Meg hát későre jár. Halasszuk a tanulságot inkább holnapra, uram. Addig majd csak kigondolom valahogy. Vagy talán magad is rájössz, hogy ennek a történetnek nincs tanulsága és nincs is szüksége rá.
- XANTHOSZ: Hogyhogy nincs? Ha jól emlékszem, egy ízben te magad mondtad, hogy valamilyen tanulság minden történetből leszűrhető.
- EZÓPUSZ: Éppen ezért kellene neked leszűrnöd. Elmehetek, uram?
- XANTHOSZ: Hát jól, aludd ki magad.
- EZÓPUSZ: Hát akkor... *(Hallani, hogy fölkel az ágyról. Miközben az ajtó felé halad.)* Jó éjt, szép álmokat, uram.
- XANTHOSZ: Jó éjt, Ezópusz, szép álmokat.

(Ajtónyikorgás.)

- XANTHOSZ: *(most már magában tűnődve)* Szép álmokat, szép álmokat. Könnyű ilyet mondani, amikor nyugodt álom is elég lehetne — vagy egyszerűen álom nélküli alvás. Csakhogy ez a mese, ez a furcsa mese... Hogy az oroszlán azért akarja elpusztítani az egeret, mert az segített rajta?

Ki hallott már ilyet? Meg hogy az egér kényszeríti az oroszlánt. Hogy amikor az oroszlán megöli az egeret, valójában az egér akarata teljesül. Hm, valahogy olyan ez, mintha nem is én parancsolnék a rabszolgáimnak, hanem azok énnem. A végén még kisül, hogy nem is ők az én rabszolgáim, hanem én az övéké. Hm, hm, fura alak ez az Ezópusz, agyafúrt fickó. Mert íme, most is: nem az történt, amit én akartam, hanem amit ő. Aludni kívántam a meséjétől, de csak még jobban fölébresztett vele. Szándékosan mondott nyugtalanító mesét. És még csak az se mentheti, hogy előre figyelmeztetett: a meséi nem altatók, hanem inkább áloműzőek. Így hitette el velem, hogy amit akar, azt én akarom tulajdonképpen. Éberségem elaltatásával űzte el az álmomat és kényszerített ébrenlétem rám. Valójában tehát kibabrált velem. És ha arra gondolok, miféle mesékkal tömheti a rabszolgáim fejét, végleg elszáll az álmom. Hm, hm, Ezópusz, jó lesz vigyázni rá. Ezópusz, Ezópusz, vigyázz magadra . . .

(Bejejező zene.)